

ההס אומרים

השמן שנכנס לבית מיפלגת העבודה

ואינו יכול לצאת משם בגלל המזוזות *

כובד הראש של השר משה ברעם

שי, אלא כמכות פרסונליות) — זקוקים לחיי ליום, השניאה הרת האכזר של שנות התמישים והשנישים, שאת פירותיה הכאובים אנו אוכלים היום ונאכל מחר ומחרתיים. אבל בכך לא היה, כן, גורונו? אלא המשך הכמכות הרתיות, ורשו של הקדוש-ברוך-הוא, שציווה, פרו ורכו, אי ננו מולידים ילדים לשם עצמנו ולשם עצמנו, אלא לפי צו עליון. וזה כאמור לעיל, גם נותן הצדקה מספרית לרשימה שהמדינה תתמוך בהם. כאן עולים מוכנים, בני הארץ. או מרוע לא תתמודד בו המדינה? ואין מביאים בחשבון שכה האב אומר כאן: המדינה זקוקה לעולים. והנה יש רבים מהילדים האלה נמצאים אחר-כך בלתי כשרים לצה"ל, אפילו ביחידות השירותים, ושי- במקרים רבים אף כוחות-עבודה אינם...

השינה הקרבית של דיין

בתגובה על אחד מפירקי האוטוביוגרפיה של שר-הביטחון שעבר, משה דיין, העוסק בתיאור כיבוש הכפר כרתיה ביולי 1948, פירסם סם אלוף (מיל.) "יוסף גבע", שהיה מפקד אחת הפלוגות בקרב הזה, מיכתב למערכת העיתון, שם הוא כותב: "...קודם כיבוש הכפר נקלט גדרו של דיין לכלל אנדרלמוסיה ואובדן דרך בוואדי. המפקד החליט לנצל את העובדה הזאת וישקע כשינה..."

(דבר, הארץ)

כסוקי העבט

אריאל ("אריק") שרון, על הסיבות שהביאוהו לפרישתו מהליכוד: "בעיני, עדיפה אמנם ממשלה של הליכוד, אך במתכונתו הנו"

עברון

דיין

אוזן

ברעם

כחית אין לליכוד סיכוי. עדיף בעיני להשיע במסגרת ממשלה. מאשר לשבת לעולם באופר זיזיה."

יעקב חלפון, בתוכנית הטלוויזיה ערי כותרת, טרם פרישתו מתנועתו של שרון, על דברים שטען בזמנו באוזני יצחק רבין: "אילו היו לך איתך שלושה או ארבעה אריק שרון, היה מצבך טוב."

העיתונאי יואל מרקוב, על התפוררות מערכות השלטון במדינה: "הידיעות ש' לפיהן, המדינה מתפרקת' הן מוקדמות, או יותר נכון, אויליות. מה שמתפרק כאן באמת הוא המערכת הפוליטית של המדינה — שלטון ואור פוזיציה כאחד — שחדלו פשוט לשלוט במצב."

אברהם ("בוהמ") שביט, נשיא התיאחדות התעשיינים, בראיון: "תאמיני לי שיש במדינת ישראל מספיק דברים חיוביים שאנו חייבים להדגיש אותם, ואז גם יבואו עולים מן התפוצות לחיות איתנו, ותאמיני לי, שאם ננהג כך — עוד יכול להיות טוב לכולנו!"

דיפלומטים מצריים, על כוונת מצריים לוותר על השתתפות נציגי אש"ף ליד שולחן-כינון מבושלת."

מזכ"ל ההסתדרות, ירוחם משל: "ארץ-ישראל היא ארץ זבת חלב ודבש, אלא שאת הדבש אנו קונים בצינצנות של תנובה, ובקשר לחלב — נדמה לעתים שלא אנו חולבים את הפרה, אלא היא חולבת אותנו."

ח"כ הליכוד חיים קורפו: "לישראל יש היום שלושה נגידיים — נגיד נכנס, נגיד יוצא ונגיד יושב."

עורך "מעריב", שלום רוזנפלד: "פרשת אשר ידלוי עברה מכבר את השלב שיכול היה לעוק שכלל אין לו אחות..."

המשורר דוד אבידן: "תמונת המצב הריגועית היא, שהאישים הפרימיטיביים ביותר, הפחות-משכילים, בעלי החשיבה האטית ביותר, וגם בעלי כושרהחלטה הנמוך ביותר, הם האנשי-המנהלים את המינהלים הפוליטיים הקיימים."

כיצד נכנס השמן

למפא"

שר החקלאות והתקשורת, אהרון אוזן, ספר בראיון שערך איתו העיתונאי דב גולדשטיין על המתרחש בין כותלי מיפלגתו: "...השמן מכרסם בכל חלקה טובה, כן, כן, גם כמפלגת העבודה השמן מכרסם. הוא משתולל בקורבנו, גורם לפירוד, לריב, לחוסר הברות...". בהמשכו של הראיון מספר השר אוזן על האופן שבו אובחנה כניסת השמן למפא", מתאר את ימי המאבקים הפנימיים במיפלגתו בתקופת "פרשת לבון". לדבריו הצטרף למיפלגה באותה תקופה הרב מנחם הכהן, המכהן כיום כחבר-כנסת, וביקש ממזכיר המפלגה דאז, גיורא יורסטל, שיתקינו מזוזות על כל הדלתות בבית המיפלגה, ובקשתו נתמלאה. כעבור זמן, באחת מישיבות-המרכז הסוערות, דפק יוסטל בפטיש היור, ואמר בקול היקף שלו: "...בא רב צעיר, הרביע מזוזות בשביל הששטן לא יכנס, אבל כנראה הוא כבר כפנים, ומאז השמן לא יכול לצאת". ומוסיף השר אוזן: "יאני אומר לך, שזה השמן הזה, שעד היום לא יצא מבית המיפלגה..." (מעריב)

לאכול לארוחת צהרים

את "דברי הכנסת"

בכתבה "אנאטומיה של סיכסוך" מתאר אדעזר לוי את מאבק העובדים הסוציאליים, המלאכים באפור, המצויים בתחתית סולם מקבלי-השכר במדינה. "משכורתו של עובד

סוציאלי היא מעט יותר מאשר 1540 ל"ש נמו לחדש, סכום שאותו מקבל כיום מוכסל כדרי גת שכר של עובד סוציאלי". במהלך מאבקם הארוך של העובדים הסוציאליים, מתוארים מגעיהם עם חברי "ועדת השירים לענייני רווחה" במסגרת תפקידה המינוסטרליים. על פניו שמו עם שר-העבודה משה ברעם, מספר יצחק קדמן, מזכיר האירגון: "...נפגשנו לא פעם עם ברעם. גילינו שזאת פחינת רוח: כל פעם היה ברעם הזור ואומר כי, יש לדון בנושא כפובדי ראשי — וזה הכל! מקולם לא שמענו ממנו מילה עניינית..."

על מגעיה העובדים הסוציאליים עם שר-הסעד כותב אלעזר לוי: "...בניתיים עלה זבילון המר לדוכן הכנסת, ובטין בומכסטי הכריז: יש לשפר את דרגות השכר ואת גיוון קשת התפקידים של העובדים הסוציאליים! יש ליצור תנאי-עבודה מעניינים ונמישים, שימשכו את הטובים, ולא יפלטו את המופשרים, מי אם לא משרד-הסעד אחראי למימוש הכרזות אלו? כאלו? אך כמובן, להצהרות לא היה כיווי מעשי. אי-אפשר לאכול לארוחת צהריים את דברי הכנסת..."

(הארץ)

בן-גוריון ומיצוות

"פרו ורכו"

המבקר בועז עברון, במאמרו "פני המצור קה" דן בהשלכותיה של תוכנית הטלוויזיה "השעה הלישית", שעסקה במצוקה הכלכלית. עברון רואה את אחת הסיבות העיקריות לנחשלות בחברה הישראלית, במדיניות "עידוד הילוד" בהן בשנות ה-50 וה-60, שהוותותה על-ידי דוד בן-גוריון: "...ריבוי הילדים הוצרך תמיד בטענה ש,צה"ל זקוק לחיילים טוב: המדינה, הסמכות, השררה, או כפי שניסחו זאת פעם באופן אישי, כן-גוריון (וכך אצלו למדינה נימה אכזרית, שזכר אינו מנגנון מיסטימי-מנהלי כל-בתי-איי

חצקל איש-כסית

נכדו, לי, בנס של בנו השחקן משה איש-כסית ואשתו רות, בביתו של אברהם אבינו. מסיבת טכס ברית-המילה התקיימה בקפה כסית שהיה מלא עד אפס מקום באמני תליאביב הקטנה שבאו לברך את חצקל, ובשחקנים ואנשי-בוהמה הדיום שבאו לברך את מוישה. קפה כסית הזכיר לרבים את הימים הטובים שלו, שבהם נהגה הבוהמה לבלות בו את מרבית זמנה ואילו חצקל שבע-הרצון אמר בחיוך מאוזן אל אוזן: "נו, זה בדיוק כמו בתקופה שכסית היתה כסית."

(המכונה "קרמבו" על שם מעדן-הקדם הסופלרי אצל ילדי דים שחברת טנא נוגה שבבעי-לוחו מייצרת), כי אי-אפשר לשוק בשר-עופות טרי במהרי רים נמוכים כיוון שהבשר הקפוא מתחרה בו. קרא לעברו ח"כ "דוד קורן הממערך": "גידלת פעם עופות, שאתה מדבר? אתה רק אוכל אותם!"

האם יש רקע אנטי-שמי

אורי זוהר

טלוויזיה בעיקבות הסיודרה זה הסוד שלי, היה אחד האורחים בברית-המילה של לי איש-כסית. זוהר התגלה כאיש אלים. כשכיוון הצלם את המצלמה לעברו הניף את אגרופו, ואיים על הצלם כי ישבור את ידו ואת מצלמתו אם יעז לצלם אותו. הצלם המופתע, שלא יצפה להתנה-גות כזו מצד אחד האנשים שקלסטרם מוכר לכל ילד במדינה, צילם בכל-זאת והוי-דיע לזוהר כי אם ימשיך לאיים עליו, ייאחז בלשק את התערבות המליטרה.

עורך-הדין יואל ריפל טוען, כי אפשר להקים בכלא מעשייהו תיאטרון. אחרי הכל, אמרנו כבר יש שם ("ששון שבתאי), מנהלי-תיאטרון גם (צבי שרף מהבית), שלא לדבר על מממנים עם כסף שחור. לתיאטרון מציע ריפל לקרוא בשם "טלאכלא".

בישיבת נציגי המערך במועצת-הסופלים בדרום, טען מזכיר מועצת סופלי ירוחם, דוד אלפסי: "אם לא יש-קיענו בירוחם מה שמשקיעים בקריית-ארבע, גם אנחנו נתנחל — ולא בקדום, אלא בכיכר המדינה בתליאביב."